

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τα ελληνικά του Μερμέ. Μιά χαρακτηριστική επιστολή του. Η βιογραφία του Δαρείου. Ο Δισραέλι ως σύζυγος. Πώς κέρδισε το «λαβδί της σύζυγής της ειρήνης». Ο δευς της Έοσης και η άνακτορεύς του. Η άποσκευές του Γαριβάλδη, κ.τ.λ.

Ο Προσπεύ Μερμέ, ο περίφημος συγγραφέας της «Κολομβας», δεν ήταν μόνον θεράς φιλέλληνας, αλλά και ελληνιστής. Παραθέτουμε κατοπύρο μιά επιστολή του συγγραφέως γραμμένη απ' τον ίδιο ελληνικά και άπεψθυνομένη πρός κάποια γνωστή του κυρία απ' την Κωνσταντινούπολη, άφίνοντας τά σφάλματά της και τις άνορθογραφίες της. Τά σφάλματά αυτά όφελούνται στο ότι ο Μερμέ δεν ήξερε τόσο καλά την νεοελληνικήν. Ίδου ή επιστολή :

Είς Παρίσι, 15 Μαρτίου 1845.

Ήγαπημένη μου Κύρα Έοσηφίνα,

Σού συστήνω τον φίλον μου τον κυριον ντε Σωλού, που θα διατρέξει όλίγαις ήμέραις είς την Πόλιν. Επύθυμι να άγοράση μερικά μαντήλια κεντημένα, και του είπα ότι θα προμηθήψης του τά ώραίστατα.

Μού έλεγες όταν ήμουν είς τό σπίτι σου, πώς ήθελες να έλθης είς Παρίσι, άμην ύποπτεύω μηπως έλληνομωσες την ύπόσχεσίν σου. Αν ίσως εινε ή Πόλις τούσιν ενάρεστη όσον δεν ήμπορεις να την λείψης :

Χαίρε Κύρα μου, σέ χαίρωτώ έξ όλης μου ψυχής.

P. Mermees.

που δεν ήταν άλλη από την Άνναματέλλα, βγήκε από τό σπίτι της, κρατώντας ένα δέμα, την άκολουθήσε ζούσιω.

Η Άνναματέλλα προχώρησε πρός τά κέντρα, έφτασε στη Βυστίλη, έστριψε δεξιά και μπήκε στην όδον Μπαρέ. Στο μέρος αυτό ίσπαρχε άλλοτε ένα μοναστήρι των Καρμηλιτών. Το μοναστήρι τούτο ήταν μισογκραμμεμένο και ό κήπος π' άπλόνονταν πίσω από αυτό έφρωπός.

Η Άνναματέλλα μπήκε μέσα στον κήπο και κούτταζε γύρω της. Σε μία γωνιά του κήπου, κοντά σ' έναν τάφο, στέκονταν μελαγχολική μιά γυναίκα. Ήταν μιά όμορφη νέα, μ' ώραίο σόμα και μ' έφραστικό πρόσωπο. Στο χέρι της κρατούσε ένα σιαδίω. Κάθε τόσο κρατούσε γύρω σάν κάποιον να περιμένε...

Η Άνναματέλλα πλησίασε σ' αυτή, την χαιρέτησε και της έλεγε : —Κυρία, σάς έφερα τό κέντημα που μου είχατε άναθέσει να σας κάμω.

Η άγνωστη πήρε τό κέντημα απ' τά χέρια της Άνναματέλλας και τό κούτταξε ενθαρσιμμένη. Έβαζα να άκούσθηναι βήματα και παρονισάστρισε ένας νέος. Ο νέος αυτός φαινόταν είκοσι χρόνων, μιά ήταν ίσχυός και χλωμός πολύ. Ήταν ντυμένος σάν πλούσιος άστος, μιά φαινόταν ενήνεος. Μόλις πλησίασε ή χλωμή του θης φωτίστηκε από χαρά και εντύχια. Έοφισε τά χέρια της άγνωστης κυρίας και της έλεγε :

—Μαρία, γλυκειά μου Μαρία, να που ήρθα!... Πόσο ήμια εντυχημένος που σε βλέπω, άγάτη μου!... Γιατί όμως μένωσε εδώ ; Έμπερός, άγάτη μου. Άς ανεβούμε στο σπίτι.

Βγήκαν στο δρόμο και άκολουθούμενοι απ' την Άνναματέλλα, ανεβήσαν σ' ένα κομψό, όμορφο σπίτι. Κάθισαν εκεί σ' ένα άντανατω ντυβάδι κ' άρχισαν να έξεραίνον μαζί τό κέντημα.

—Βλέπεις, άγάτη μου, είτε ό νέος στη Μαρία, τί σύστημα στην κυρία να κεντήση πάνω στο έρογούχειρο αυτό ;

—Ναι, Κάρολε, βλέπω τις λέξεις : «JE CHARME TOUT—ΘΕΛΩ ΤΟ ΠΑΝ». Σ' ενθαρσιτώ. Κάρολε μου!...

—Δεν διακρίνεις τίποτε άλλο, Μαρία μου ;

—Όχι, άγαπημένε μου.

Η φράσις αυτή, Μαρία μου, εινε ό άναγραμματοσμός του όνομάτος σου. Κούτταζε, γλυκειά μου άγάτη. Στο «JE CHARME TOUT» περιλαμβάνονται τά στοιχεία του όνόματός σου «MARIE TOUCHET»!...

Καταβόσωνη από εντύχια ή Μαρία οίχτηκε στην άγκαλιά του Καρόλου. Τά χείλη τους ένωθήσαν σ' ένα φλογερό φίλημα.

Η Άνναματέλλα βλέποντας την εντύχια των δύο έρωστών άναστήναζε.

—Άγαπημένη μου Μαρία, άνωσταμένα ό Κάρολος, μόνον έσένα σκεπτόμια, μέσα στο παλάτι του Λούβρου που ζώ. Η μητέρα μου μου μιλάει διαρκώς για την έξόντωσι των ύφηνότων, ό αδελφός μου δ' Έγναξ με ρωτάει διαρκώς πότε θα σκοτώσω τον Γκιζή!... Τι μ' ενδιαφερόν ενένα αυτά, Μαρία μου, άγαπημένη μου Μαρία ; Έγώ σ' αγατώ!...

—Πόσο με κάνετε εντυχημένη, Μεγαλειότατε ! ψήφισε ή Μαρία Τουσέ.

Μεγαλειότατε ! σκεπτήσε ή Άνναματέλλα. Θεέ μου, εν' ό Βασιλεύς αυτός!... Ο Βασιλεύς Κάρολος!...

—Μη μ' όνομάσεις Μεγαλειότατο, είτε ό Κάρολος στην Μαρία. Για σένα ήμια μονάχα ό Κάρολος, ό Κάρολος σου!... Ναι, Μαρία, για σένα δεν ήμια βασιλεύς. Εμ' ένας διτυχημένος, Μαρία. Η μητέρα μου και τ' αδελφια μου με περιφρονούν. Θέλουν να με δηλητηριάσουν. Στο παλάτι και τό νερό που πίνω τό φροβάμια. Μονάχα στην άγκαλιά σου βρίσκω τη γαλήνη και την εντύχια, άγάτη μου!...

—Ήσυχασε, Κάρολε μου, του είτε τρυφερός ή Μαρία.

—Πώς να ησυχάσω, Μαρία μου ! Θέλουν να με σκοτώσουν, σου λέω. Θέλουν να με δολοφονήσουν ! Κούψε με, κούψε με, άγάτη μου!...

—Θεέ μου, ήσυχασε Κάρολε ! Νά, σούχεται πάλι ή κρίσις των νεύρων σου... Ήσυχασε, άγαπημένε μου!...

Τά μάτια του Καρόλου άστραφταν. Άφροί έβγαίναν απ' τό στόμα του. Έτρεμε σίνγκρομος...

—Οι άθλιοι!... Οι άθλιοι ! φώναζε. Θέλουν να με σκοτώσουν ! Θέλουν να μου πάρουν τό Θρόνο!... Α, τους δολοφόνους, τους ληστές!... Πιάστε τους τους δολοφόνους!... Πιάστε τους, με σκοτώθουν!... Δολοφόνω!... Βοήθεια!... (Άκολουθεί)

ΕΝΑΣ ΚΑΚΟΣ ΦΙΛΟΣ !

Μεταξύ γιατρού και άρρώστου :

—Κοιμήθηκες καλά, άτόνε ;

—Δεν έκλεισα μάτι, γιατρέ.

—Πού άσχημο αυτό. Ο έντος εινε ό καλύτερος φίλος των ανθρώπων και ιδίως των άσθενών...

—Μουάξει κ' αυτός με τους άλλους φίλους, γιατρέ. Μάς άφίνει άκριβώς τη στιγμή που τον έχουμε ανάγκη!

ρωικών αλλοιών του, έξέφρασε τον πόθο ότι θάθελε να μείνη άθάνατος επί της γής.

—Οι ήγεμόνες, είτε, έρχετε να μνη πεθαίνουν!...

—Υψηλότατε, έγώ δεν θα τώθελα ποτέ τέτοιο πράγμα ! άπάντησε ένας γρηναίος στρατηγός.

Οι γρηναίωμοι ήρχισαν και τόν κούτταζαν με άπορία και με κάποιο φόβο.

—Γιατί τό λέτε αυτό ; ρώτησε ό Γουλιέλμος.

—Γιατί άν δεν πεθάναν οι προκάτοχοί σας ήγεμόνες, δεν θα χάμα τό εντύχημα ναχάμε εσάς ήγεμόνα ! άπάντησε ό εικνεύστατος αλλοός.

Ο περίφημος στρατηγός της Ίταλιας Ίωσήφ Γαριβάλδης άποφάσισε κάποτε να πάη στη Γαλλία και μπήκε σ' ένα πλοίο της πατρίδος του. Άλλ' άν και περνούσε ή ώρα, τό πλοίο δεν έκινούσε.

—Ε, λοιπόν, πλοίαρχε, δεν θα φύγουμε ; ρώτησε ό Γαριβάλδης.

—Άλλά, στρατηγέ μου, άπάντησε εκείνος με σιστολή, πεμώνομη τις άποσκευές σας.

—Τις άποσκευές μου ! έκανε γελόντας ό στρατηγός. Και γούρίζοντας πρός τον άκόλουθό του, πρόσθεσε :

—Βάσω, που εινε ή άποσκευές μου ;

—Νά τις ! άποκρίθηκε εκείνος και παρονισάσε στον κατάπληκτο πλοίαρχο ένα μεγάλο δεμένο μαντήλι, απ' τό όποιο έ- ζείχαν τά άκρα των ύποδημάτων και των καλτσών του λιτοδίαστου Γαριβάλδη!...